

SÍLVIA ALCÀNTARA Escriptora

“Mai és tard”

CATALINA SERRA

Té els ulls riallers, els cabells curts i arreglats com de dona amb poques ganes de complicar-se la vida i una manera de parlar expressiva i entusiasta que fa que escoltar-la sigui tot un plaer. Sílvia Alcàntara, l'escriptora revelació de l'any passat, té 66 anys i les prioritats vitals molt clares. “El que m'interessa és la família, cuido les meves nétes i això em fa molt feliç. I escriure, és clar, però ara amb tot aquest rebombori ho tinc complicat perquè em truquen de clubs de lectura, biblioteques... De moment vaig a tot, no dic que no a ningú, però tinc compromisos fins a la tardor...”.

El rebombori l'ha provocat una hermosa novel·la ambientada en una colònia tèxtil durant els grisos i espessos anys cinquanta en què no hi falten intrigues, amors, estafes i baixes passions, però que sobretot és un magnífic retrat literari dels perdedors, d'aquella gent treballadora que ja va néixer amb el “sí senyor” a la boca i la rebeldia ofegada per la sang de tant mossegar-se la llengua. *Olor de Colònia* s'ha mantingut a les llistes dels més venuts durant mesos i mesos i ja s'està preparant la versió castellana. “El boca-orella ha funcionat de manera increïble. I penso que a la gent a més de la novel·la els agrada la meua història, perquè sembla que dona esperança, és com si el missatge fos que no és mai tard. I és veritat. De fet, la millor època de la meua vida l'he passada als seixanta anys”.

Alcàntara va viure a la colònia tèxtil de Can Vidal fins als vint anys i, com la Cèlia, un dels seus personatges, es va posar a treballar a la fàbrica als 14 tot i les ganes d'estudi i de veure món. “N'hi ha que defensen les colònies perquè, és veritat, no s'hi va passar gana, però la gent està contenta en funció del que espera de la vida. Jo era inconformista, no sé... De tot el que recordo, el que trobo més gros i no perdono és que no ens



Sílvia Alcàntara al pati de l'Ateneu Barcelonès. / SUSANNA SÀEZ

Quatre dades

Sílvia Alcàntara va néixer a Puig-reig (Berguedà) el 1944. Viu a Terrassa.

El 2009 publica *Olor de Colònia* (Edicions de 1984), que porta 8 edicions i 40.000 exemplars venuts. El dia 16 va rebre el Joaquim Amat-Piniella a la millor obra del 2009.

Nova novel·la. A finals d'any publicarà una història de sentiments i pocs personatges. Quasi coincidirà amb la sortida d'*Olor de Colònia* al castellà.

Té un blog d'adreça ben suggerent: <http://escriureperpoderviure.blogspot.com/>

deixessin estudiar. A la canalla li donaven un got de llet diari, però després et robaven que poguessis saber, obrir els ulls i formar-te. Els amos no ho volien, els interessava que els nois fossin burros perquè anessin a treballar a la fàbrica i no pensessin en revolucionar-se”.

Afortunadament, tingué més sort que la Cèlia i als anys seixanta ja va poder estudiar comerç a les nits, cosa que li va permetre anar-se'n després a viure a Terrassa i treballar en una oficina. Es va casar, va tenir dos fills i quan els nens ja començaven a ésser grans li va en-

trar el cuquet de l'estudi. Primer, català: “Em feia molta ràbia perquè els meus fills en sabien i els meus pares, que havien estudiat durant la República, també, però jo sóc d'una generació en què els pares tenien més cultura que els fills...”. Així començà a escriure i, quan ja havia guanyat algun premi, es decidí a estudiar tècnica literària a l'Aula de Lletres, el precedent de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Tanmateix, de les dues novel·les que tenia al calaix —una de les quals sortirà abans que acabi l'any— cap editor en volia saber res.

“Estava molt decebuda i

aquesta no la vaig mostrar a ningú. Un amic va insistir que l'enviés a una editora retirada i ella em va recomanar parlar amb Edicions de 1984. Al cap d'un mes just em digueren que la publicaven. L'editor encara ara en parla amb entusiasme”.

El que ningú s'esperava, però, és l'èxit que ha tingut. Pot ésser per la història, en la qual molta gent s'hi sent identificada o n'havia sentit a parlar —“es veu que de les colònies des del punt de vista dels treballadors no hi havia res”—; pot ésser pel llenguatge —“planer, senzill, amb el llenguatge del berguedà”—; o també per la manera original de narrar la història. Per exemple, cada capítol comença amb la paraula o frase en què ha acabat l'anterior, però en un altre context i sentit. “Va ésser casualitat, em va sortir als dos primers capítols i en lloc de canviar-ho vaig decidir fer-ho expressament”.

El que té clar és que, tot i que hi ha molt d'ella a la novel·la, es tracta d'una ficció. “He aprofitat records, però tot el que allà passa, la trama i els personatges, és invent. A mi és això el que m'agrada, la ficció”. I així està ara, escrivint una nova ficció.

VOX POPULI

El ‘Quadern’ a elpais.com

El *Quadern* ja es pot consultar en llenguatge web a elpais.com. A l'àrea de l'edició impresa, clicant a la pestanya *Quadern Catalunya* i a la data del calendari es desplega el sumari d'articles del número corresponent. Un sumari que permet accedir a cada un dels continguts. Ara, es poden consultar els números publicats l'any 2010 però cada setmana s'anirà ampliant aquesta oferta amb la incorporació de números endarrerits. Actualment es treballa en la digitalització de l'any 2009. La versió PDF segueix accessible per als subscriptors.

El Lliure aposta per la transició tranquil·la

La successió d'Àlex Rigola en la direcció del Teatre Lliure s'intentarà fer de la manera més civilitzada possible. El termini de presentació de candidats s'ha ajornat fins al 9 d'abril. Després, hi haurà una primera selecció de cinc i la junta de Govern del Lliure escollirà el director (el qual el patronat haurà de ratificar). Es preveu que a mitjan maig es coneixerà el nom del successor de Rigola, que conviurà (artísticament) amb ell un any fins a la presa de possessió al setembre del 2011.

Les revelacions de Llätzer Moix

Una de les moltes coses interessants que explica Llätzer Moix al seu més que recomanable llibre *Arquitectura milagrosa. Hazañas de los arquitectos estrella en la España del Guggenheim* (Anagrama) és el joc d'influències que hi hagué en el concurs per l'ampliació de l'estadi del Barça. En el darrer moment, quan només quedaven Foster i Ferrater, es veu que Josep Acebillo li digué a Laporta: “Què voleu, Ronaldinho o Guardiola?”. Era el 2007, és clar. Ara potser l'aposta seria pels de casa.



EL PAÍS del subscriptor **S** ET CONVIDA

Dimecres 17 de març, a les 21.00 hores, concert *Rèquiem de Mozart* amb el *Cor i Orquestra de la Catedral de Sant Vito de Praga* a la Basilica de Santa Maria del Mar.

Per aconseguir dues invitacions(*) per al concert truca al **902 11 91 11** (de dilluns a divendres, de 8.00 a 17.00 hores)

*Promoció vàlida fins a exhaurir les invitacions.



Si encara no ets subscriptor d'EL PAÍS, truca ara al **902 11 91 11**
Continuarem informant-te de tots els avantatges de pertànyer a EL PAÍS del Subscriptor